

Lélekmentő

A napokban néhány régi emléket nézegettem, lapoztam és megtaláltam egy régi levelet. Ennek emléke már teljesen elmosódott, és ahogy elolvastam elemi erővel „rontott rám”. Testvérem levele volt, akkor írta nekem, amikor nagyon nagy szükségben voltam, nem anyagi értelemben, hanem lélekben.

Ez az írás akkor, ott lélekmentő volt, és megvallom, így sok-sok évvel azután is megkönnyeztem. Nem a bánat könnyei voltak, hanem az öröme: annak az örömnek a könnyei, hogy számítottam, hogy fontos voltam, hogy látta a bánatomat és kinyújtotta a kezét.

Mennyire fontos is mindannyiunknak mindaz, hogy amikor szükségben vagyunk, legyen, ki felénk fordul, ki gondoskodik rólunk.

Elgondolkodtál-e már azon, hogy amikor életednek nehézsége van, amikor úgy érzed, hogy önmagad számára is csak nehézség vagy, ki az, aki feléd fordul, ki segít át rajta, ki az, akire támaszkodhatsz?

Néha a legváratlanabb helyről érkezik a segítség, néha olyanoktól, akik addig nem voltak jelen. A krízishelyzetek, a szükséghelyzetek sokat mutatnak.

A sokakat érintő krízishelyzetek, akár a jelenlegi veszélyhelyzet is, felébreszt bennünket, engem is. Képes vagyok-e én is segíteni? Elég erős vagyok-e én ahhoz, hogy segítek, hiszen nekem sem könnyű? Tudok-e úgy segíteni, hogy hasznos legyen?

Másrészről, el tudom-e én is fogadni a segítséget? Ha értem akarnak tenni, megengedem-e? Engedem-e hogy gyengébbnek tűnjek? Gyengeség-e ha segítségre szorulok?

A veszélyhelyzet, a „bezárkózás” idején azt éltem meg a környezetemben, hogy a segíteni szándékozás, a tenni akarás sokkal erősebbé vált, a közös „krízis-tudat” összekovácsolt. Aki csak tudott, segített, és amennyire lehetett, aki szükségben volt, el is fogadta.

Így hát ne gondolkozz! Segíts! Lehetőségeidhez, erődhöz, energiádhoz mértén tedd meg! Lehet, hogy valakinek éppen te leszel a lélekmentője.

Ha pedig szükségben vagy, fogadd el a kinyújtott kezet, nem gyengeség, ha kérsz, ha elfogadsz. Ajándékozd meg társadat azzal, hogy adhat, s így mindketten növekedhettek!

„Karoljátok fel tehát egymást, amint Krisztus is felkarolt benneteket Isten dicsőségére.” Rómaiaknak 15,7

Gáspár Györgyi
szociális menedzser-igazgató

Munkatársunk önkéntes segítő munkája

A nevem Nyékiné Sámi Edit, 38 éves berettyóújfalui lakos, az MPE OCM Segítő Szolgálat szociális gondozó és ápolója vagyok 10. éve.

2020 márciusában a kihirdetett vészhelyzetre való tekintettel olyan kérdések foglalkoztattak, hogy mivel is tudnék még többet segíteni az embereknek. 2020. március 24-én megalapítottam egy Facebook zártkörű csoportot Berettyóújfalui hátrányos helyzetű illetve idősek lakosai számára (megkülönböztetés nélkül). Azzal a céllal, hogy a tagok – kizárólag ingyen – tudjanak segíteni egymásnak, üzleti tevékenység és politika bevonása nélkül, mint pl. ruházattal, élelemmel, elektronikai eszközökkel, bútorokkal, tüzelővel (online segítséggel brikett készítéshez is, folyamatos betanítással), fűtőeszközökkel, segédeszközökkel, orvosi-szociális tanácsadással, szolgáltatással (vilánszerelés veszélyhelyzet elhárítási céllal) munkahely keresésben, mentális támogatásban, szinten tartásban, felzárkóztatásban stb. A célok folyamatosan bővülnek. A csoport alapítása óta működőképes, az emberség – hit – remény – szeretet jegyében. A csoporttagokkal kölcsönös bizalmi kapcsolatot tartok fenn, személyes illetve telefonos kapcsolattartással, mely folyamatos. A mai napra 736 tagja van a csoportnak. 2020. április 12-én megkaptam a Hír-Média támogatását, s azóta az országos Koronavírus – Segítsünk Egymásnak! csoport tagjaként működhetek legálisan a vészhelyzet idejére. A csoport adminjeként feladatom az adminisztratív munka, a közösség összetartása, irányítása, szervezése, ösztönzése a folyamatos megmozdulások és a működés érdekében. Az eddig elvégzett munka eredményeként több mint száz rászoruló család kapott valamilyen formájú segítséget, és többen is kikerülhettek a mélyszegénységből; munkanélküliek juthattak munkához; idősek emberek segítséghez.

Céлом, hogy a későbbiekben is fennmaradjon e nemes, segítő szándékú lehetőség, összefogással, hogy rövid időn belül minél több hátrányos helyzetűvé vált család juthasson segítséghez és felzárkóztatáshoz. Az emberség – hit – remény – szeretet jegyében.”

Megkérdeztük telephelyvezetőinket!

„Mi ad erőt számodra a veszélyhelyzet idején?”

– MPE OCM Segítő Szolgálat Kunszentmiklósi Telephelye – Horváthné Tompai Mária, telephelyvezető

Mindnyájunkban szól egy belső hang, és hiszem, hogy Isten ez által is vezet. A hétköznapiak során, amikor problémás helyzetek adódnak, annyira sok hang szól körülöttünk és annyi minden történik, hogy elnyomja ezt a legfontosabb hangot, és ez így nem lesz

tiszta. Rendkívüli körülmények között – mint a közelmúltban kezdődött veszélyhelyzet – bennem ez a hang sokkal tisztábban szól. Ilyenkor világossá válik, hol a helyem, mi a dolgom, és hogy miért állított Isten éppen oda. Ez erőt ad, de az is, hogy tudom, ezeket a helyzeteket nem nekem kell megoldani, nem én vagyok rá a megoldás, mert egészen bizonyos vagyok abban, hogy Istennél van a megoldás, rábízhatom magam. Nem az a fontos ilyenkor, hogy erős legyek, hanem hogy másoknak szüksége van rá, ezért Isten céljaira, mint eszköz rendelkezésre álljak.

– MPE OCM Segítő Szolgálat Szegedi Telephelye – Kakusziné Halász Aranka, telephelyvezető

Először is az emberi kapcsolatok. Nekem nagyon sokat jelent, hogy erő rejlik a kapcsolatokban. Van, akikre számíthatok, van, akikben bízhatok, van, akikre támaszkodhatok a veszélyhelyzetben. Azokra a munkatársaimra, akik nap, mint nap úton vannak, míg az emberek jó része az otthonába kényszerült.

Akik felvállalva a kockázatot, igyekeznek ellátni és gondozni a rájuk bízottakat, félreteszik a félelmeiket, nem pánikolnak, és teszik a dolgukat. Erőt ad az is, hogy segíthetünk másoknak, és örülünk, hogy munkánkért hálások az emberek. Tudom, hogy ebben a helyzetben sok önkéntes és civil szervezet is megmozdul, és megszervezi a segítségnyújtást, de úgy gondolom, hogy a munkánk ebben a helyzetben felértékelődik, és a szerepünk különösen fontossá válik. Szintén erőt ad, hogy számíthatok az emberek helyes és józan magatartására. A kialakult új, és számunkra még ismeretlen helyzet kezelésére hozott szabályok kollektív betartása, beleértve magamat is, biztos alapot jelent számomra ebben a helyzetben.

– MPE OCM Segítő Szolgálat Pécsi Telephelye – Szűcs Mátyásné, telephelyvezető

Miben rejlik az az erő, ami ebben a veszélyhelyzetben arra készítet, hogy a mindennapi munkámban helyt álljak? Abban a munkámban, amit szolgálatként vettem, és ezt a szolgálatot alázattal, hittel, szeretettel és szakmai tudásom alapján végezzem. A most kialakult veszélyhelyzetben szükség volt egy olyan plusz erőforrásra,

amivel minden reggel elkezdhettem a napomat, és felvehettem az aznapi feladatokat, hirtelen jött megoldásra váró problémákat. Sokszor olyan döntésekben és olyan helyzetekben találtam magam, amire még példa nem volt. Ennek a plusz erőforrásnak minden nap elérhetőnek kellett lennie. Az erőforrásom mindig is az Istenbe vetett hitem, és az a szeretet, amit édesanyámtól láttam, ahogy odafordult az idősekhez, betegekhez, és ápolta, gondozta őket. Kellott egy plusz erőforrás is, amit én magamban és Isten ígéretében találtam meg: „Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged: ne félj és ne rettegj!” 5Mózes 31,8

Segítő Szolgálatunk a járványhelyzet idején kapta e kedves szavakat

Az üzenetet módosítás és név nélkül közöljük

„Kedves Kolléganők és Kollégák! Az én kis Mamókámat a vírus miatti zárlat most IGAZÁBÓL elsősorban az egyik kollégátok, Szilvia gondjaira bízta. Nagyon sokat jelentett a mi családnaknak eddig is a Ti munkátok! Most ezekben a napokban nagyon is értékes a munkátok! Kitartást kívánok Nektek és sok erőt és nagy hitet a hétköznapiakra! Én a legnagyobb tiszteletemet tudom csak megosztani most, és ha bármiben tudom segíteni a szolgáltatást, akkor íratok, szóljatok, mert megérdemlitek!

Igazán köszönöm K. Szilvia lelkiismeretes és szeretetteljes munkáját Anyukám felé!”